

LIBRIS
TIMO PARVELA

We know
ilustrații de VIRPI TALVITIE
books

Miorlau și Cutulache

Cu bicicleta până la Lună

Traducere din limba finlandeză de SIGRID CRASNEAN

Cuprins

- 7 Cu bicicleta până la Lună
- 14 Un învins talentat
- 20 Vreme îngrozitoare
- 25 La pescuit
- 32 O zi bună
- 38 Marea bătălie a roșiilor
- 43 Marea vânătoare de *ciumberci*
- 49 O zi liberă
- 55 Migrație de toamnă
- 62 Cu împrumut
- 69 Superpisica
- 75 Crăciunul
- 81 Sporturi de iarnă
- 88 Concurs muzical
- 95 Perfect
- 100 Comoara
- 105 Distracție
- 110 Câinele și pisica
- 118 Crezi sau nu?
- 124 Sfârșit și început

Cu bicicleta până la Lună

MIORLAU ȘI CUȚULACHE locuiau în vârful unui deal, într-o casă albastră, albastră, ca seninul cerului. Miorlau alesese culoarea pentru că iubea cerul. Iubea norii albi pufoși, norii negri de furtună și norii subțiri și dantelați. Iubea mult de tot și Luna, cu poteca ei argintie pe care o așternea în nopțile senine peste iazul de la poalele dealului.

— Cât de frumoasă e Luna! a spus Miorlau într-o seară. Dacă m-aș putea duce pe Lună, nu mi-aș mai dori nimic de la viață.

Cuțulache nu a spus nimic. Adormise deja, ostenit după o zi lungă. Visa la grădina lui de legume. Iubea mirosul țărânei, iarba deasă și cărările prăfuite. Mai iubea și răsăritul soarelui și mirosul unei zile noi.

Zi de zi, Cuțulache muncea în grădina de zarzavaturi și săpa prin straturile de cartofi, așa că seara era acoperit din cap până-n picioare de pământ și praf. Miorlau nu-l lăsa să intre în casă până nu se spăla în iaz, dar Cuțulache nu putea suferi apa și ura să înoate. De obicei, se ducea ascultător până la marginea iazului și se holba la apa întunecată, fără să-și vâre măcar o lăbuță în ea, apoi se întorcea la fel de prăfuit ca înainte și bombănind.

— Mai curat de-atâta nu se poate! spunea Cuțulache.

— Nici măcar nu ești ud, constata Miorlau.

— Nici apa nu era udă, pufnea Cuțulache și se târa la somn.

Într-o dimineață, lui Miorlau i-a venit o idee:

— Vreau o bicicletă!

— Nu mai spune, a zis Cuțulache.

Se obișnuise deja că Miorlau tânjea mereu după te miri ce. Ba un hamac roz, ba o barcă frumoasă cu pânze galbene, ba una, ba alta...

Odată, Miorlau și-a dorit o cutiuță muzicală.

— Dacă aș avea o cutiuță muzicală, nu mi-aș mai dori nimic de la viață. Cu siguranță aș deveni un prieten mai bun și pentru tine. Aș pune-o să-ți cânte în fiecare seară și am trăi fericiți până la adânci bătrâneți, i-a făgăduit Miorlau.

Cuțulache și-a folosit toate economiile ca să cumpere o cutiuță muzicală și i-a dat-o în dar lui Miorlau chiar de ziua lui. Miorlau a învârtit cheia cutiuței o singură dată.

— E drăguță, dar nu este tocmai cum mi-am imaginat, a spus el, apoi a așezat cutiuța pe pervaz.

Acolo se află și astăzi.

Ca urmare, Cuțulache nu a plecat urechea la noua dorință a lui Miorlau. Uite, el, unul, nu tânjea după nimic. Se mulțumea să poată săpa și scormoni pământul din grădină. Era de-ajuns.

Însă Miorlau nu s-a lăsat.

— Dacă aș avea o bicicletă, aș străbate numaidecât poteca aceea argintie până la Lună, a spus Miorlau cu jind.

— Nu poți să pedalezi până la Lună, a spus Cuțulache.

— Mi-aș lua avânt din vârful dealului, a spus Miorlau.

— Nu poți pedala pe poteca argintie de pe iaz, s-a îndoit Cuțulache.

— Ai încercat tu vreodată?

— Nici măcar nu știi să mergi pe bicicletă.

— Dar aș putea să învăț, asta doar dacă aș avea o bicicletă, a spus Miorlau, dar Cuțulache se întorsese deja la treabă.

Miorlau l-a bătut la cap pe Cuțulache toată ziua.

Nici în ziua următoare nu l-a lăsat în pace:

— Dacă aș avea o bicicletă, n-aș mai cere nimic altceva. Niciodată!

Cuțulache grebla buruienile smulse din straturile de morcovi.

— Dacă aș ajunge pe Lună, aș fi o pisică mai bună și un prieten mai bun, a promis Miorlau în timp ce Cuțulache căra lemne de foc în bucătărie. Trebuie să fie nespus de frumos pe Lună. De acolo se vede întreg Pământul. Se vede dealul acesta cu căsuța noastră albastră în vârf. După ce aș vedea-o, cu siguranță aș fi cea mai fericită pisică din lume când m-aș întoarce și ți-aș spune că este cea mai frumoasă casă din lume și nu mi-aș mai dori niciodată altceva.

Însă Cuțulache și-a văzut de treabă. A început să repare ferestrele, pentru că vântul rece nu trebuie să se strecoare în casă la iarnă.

La vremea potrivită, Cuțulache a cules cartofii și morcovii din grădină. A adunat merele și le-a făcut dulceață. A fiert fructele de pădure să facă suc din ele și a măcinat boabele de grâu să obțină făină. Cu ce-i prisosea din roadele muncii sale s-a dus la târgul de toamnă din sat.

După ce-a vândut ultima sticlă de suc, Cuțulache s-a simțit foarte mulțumit. Avea acum suficienți bani ca să cumpere o roabă nouă sau poate chiar un plug cu care să poată ara o grădină mai mare.

Astfel de gânduri îi treceau lui Cuțulache prin cap când a dat brusc cu ochii de-o bicicletă. Era argintie precum razele Lunii, cu cauciucuri negre, puternice și avea un clopoșel strălucitor. Și era nemaipomenit de scumpă. Costa cât un plug și cu siguranță mult mai mult decât chiar și cea mai bună roabă.

Cuțulache a cumpărat bicicleta fără să știe de ce. Desigur, nu credea că cineva putea străbate pe bicicletă poteca argintie așternută de lumina Lunii pe apă. Pur și simplu, fără ezitare, s-a hotărât să cheltuiască toți banii pe care îi obținuse la piață pe o bicicletă cu care Miorlau intenționa să ajungă pe Lună.

— Cu bicicleta până la Lună, i-auzi. Pfff! Asta o să-i fie învățătură de minte. O să se pomenească fix în iaz pisica aia. Mereu mă trimite să mă spăl, dar acum o să capete o lecție, mormăia Cuțulache pe când se ducea spre casă pe lângă bicicletă.

Miorlau a fost nespus de încântat de bicicletă și o lună întreagă a exersat cu perseverență. Cuțulache privea din leagănul din grădină cum se dădea Miorlau cu bicicleta. Din când în când, se izbea de șopron sau intra în rufele întinse la uscat. În mare parte însă, Miorlau încerca doar să rămână pe bicicletă. Își dădea toată silința, dar se dezechilibra înainte să apuce să dea de două-trei ori din pedale.

Totuși, la sfârșitul lunii, Miorlau învățase deja să se învârtă în jurul leagănului din curte fără să cadă.

— În seara asta e lună plină, a spus el.

Cuțulache nu a zis nimic, doar a dat nepăsător din cap.

Luna s-a ivit rotundă pe cerul nopții. Poteca argintie strălucea limpede și ademenitoare pe suprafața iazului.

Miorlau s-a suit pe bicicletă în vârful dealului, în curtea casei albastre ca înaltul cerului. Cuțulache stătea lângă el, sobru și solemn.

— Acum o să-mi dau drumul, a zis Miorlau. O să cobor dealul în viteză, o să sar pe poteca argintie și o să pedalez până la Lună.

— O să-ți fac cu mâna de aici, i-a promis Cuțulache.

Miorlau s-a așezat tăcut pe șa și s-a uitat la iaz.

Poteca argintie strălucea mai puternic ca niciodată.

Ducea de la mal direct până la Lună.

— Și dacă nu merge? Dacă ies de pe potecă și mă pomenesc direct în iaz? s-a îngrijorat Miorlau.

Cuțulache n-a scos niciun cuvânt. Asta așteptase toată luna.

— Nu știi să înot, a spus Miorlau.

— Serios? a întrebat Cuțulache.

Chiar dacă detesta apa, Cuțulache era un înotător priceput.

— Nu. Asta e, trebuie să încerc să rămân pe potecă, a continuat Miorlau foarte încrezător.

Cuțulache n-a spus nimic.

Privea mohorât înainte pe când Miorlau se pregătea să plece.

— Vin cu tine, a zis Cuțulache.

— De ce? s-a mirat Miorlau.

— Pentru că suntem prieteni, i-a răspuns Cuțulache.

S-au suit amândoi pe bicicletă și și-au dat drumul.

Miorlau ținea de ghidon și pedala în picioare, iar Cuțulache stătea în spate, pe șa. Înaintau din ce în ce mai tare și se apropiau cu viteză de apa întunecată a iazului. Poteca argintie din fața lor strălucea ca o pistă de decolare.

Illustration

We know
Look

Au ajuns în sfârșit la malul apei. Bicicleta s-a înălțat în aer și a alunecat ușor de-a lungul potecii ce ducea la luna strălucitoare de deasupra lor. A suit și-a tot suit, până când a derapat și a tulburat suprafața iazului, iar poteca selenară s-a frânt în mii de picături. Suprafața iazului s-a liniștit apoi, devenind aproape neclintită, dar brusc două siluete au țâșnit din apă. Cuțulache l-a tras pe Miorlau la mal. Bicicleta, în schimb, s-a scufundat în adâncurile întunecate.

Miorlau și Cuțulache au urcat dealul și au ajuns în curtea casei lor albastre ca înaltul cerului. S-au așezat în leagănul din grădină și s-au uitat la luna plină neobișnuit de frumoasă.

— Ce bine că ai vrut să vii cu mine, altfel m-aș fi înecat cu siguranță, a zis Miorlau.

— Într-adevăr, a recunoscut Cuțulache.

— A fost o neghiobie să-mi imaginez că pot merge cu bicicleta până la Lună, a spus Miorlau cu amărăciune.

A căzut pe gânduri o vreme, apoi s-a luminat deodată la față:

— De fapt, cred că am fost prea grei. Păi cum, doi pe-o bicicletă? Poate c-ar merge dacă am avea fiecare bicicleta lui. Asta e! Ne trebuie două biciclete.

Cuțulache n-a spus nimic. Doar a zâmbit.